

Flavius Lucacel

MACSKASZOROS
(Molnár Judit fordítása)

NE PACKÁZZ AZ ANGYALOKKAL
(Szántai János fordítása)

Flavius Lucacel

MACSKASZOROS

(Molnár Judit fordítása)

NE PACKÁZZ AZ ANGYALOKKAL

(Szántai János fordítása)

Holnap Kulturális Egyesület

Nagyvárad, 2015

Várad Kulturális Folyóirat

Megjelent a Holnap Kulturális Egyesület kiadásában,
együttműködésben a Várad Kulturális Folyóirattal
Nagyvárad, 2015

Készült az Europrint Nyomdavállalatnál

MACSKASZOROS

Szereplők:

Harry
Paul

Férfi hang

Női hang

A Hang

I. FELVONÁS

I. Jelenet

A Központtól nagyon kis távolságra, saját járatukon Harry és Paul. Előttük és mögöttük csak túlzott fehérség, semmi egyéb.

Harry: Látod, újból meghalsz.

Paul: Te is.

Harry: Nem én. Te.

Paul: Te, te.

Harry: Pedig te.

Paul: Te. Én nem.

Harry: Hé, te eszement, már nem vagy négy éves.

Paul: Hát mennyi?

Harry: Hagyd abba.

Paul: De előbb te hagyd abba.

Harry: Hallgass, az anyád micsodáját.

Paul: Az anyádét, az anyádét, az anyádét.

Harry: Paul, komolyan beszélek. Te még hiszel valamiben, hiszel?

Paul: Teszek én a kérdésedre, mindig ugyanaz. A visszatérés előtti huszonnyolcadik hétben vagyok. Unom már, nagyon unom...

Harry: Paul, itt már csak vagy hetven valahány év múlva fogunk találkozni. Egyszerű, egyenes a kérdés.

Paul: Egyre tovább és tovább tart.

Harry: Ennek úgy mondják, hogy „megnövekedett várható élettartam”. Kibíráhatatlan vagy! Miért kellett nekem a váltásokat éppen egy...

Paul: Egy?

Harry: Egy közepszerű és közönséges alakkal végigcsinálnom.

Paul: Választhattad volna Homéroszt.

Harry: Jó vicc. Egy fenét választhattam volna.

Paul: Hiszek...

Harry: Miben?

Paul (*eltávolodik*): Abban...

II. Jelenet

Harry, most Gore, az egyik lehetséges váltás.

Gore: Apámnak és anyámnak a családjába születtem. Ugyanaz az apa és ugyanaz az anya. A gyerekkor. Ugyanaz a gyerek és serdülőkor, apró eltérésekkel. Ha betöltöm a húsz esztendő, megváltozom. Most orvos vagyok. Néhány szó a betegeimről. Majdnem mindenki azt várja el tőlem, hogy csodát teszek. Magamról. Eleget tanultam ahhoz, hogy megengedhesek magamnak egy központi, napfényes, márványpadlós, képekkel telerakott rendelőt. És mennyire szeretek gyönyörködni bennük. Eleget tanultam ahhoz, hogy megértssem a színeket. Nem föltétlenül a formavilágot is. A betegségekről. Egyesek maguktól gyógyulnak, mások soha. A fény nagyon fontos. Nem értek a fényhez. Vannak szakemberek, akik tudják, hogyan kell esnie. Mindenik fogásnak megvan a maga szövege, kész tudomány. Sztyepán barátom, orvos ő is, nagyon sok mindent tud a betegségekről. A szenvedésről. Soha, de soha nem lesz neki rendelője a központban, túlságosan elmerült a baktériumokban, a szavai pedig olcsóak. Az én szavaimnak súlya van. Épp tegnap súgtam meg az egyik betegnek: „Meghal, ha nem műtteti meg magát. Ha nem én operálom, alig

van valami esélye.” Tudta, hogy szeretem a festészetet, hozott egy Chagallt. Ha megmútóm, egy évnél többet nem adok neki. Mindig kell egy esély. Ebben a visszatérésben az álmom, hogy meglegyen az összes Chagall. Érzelmileg árva vagyok. Spenót. Van egy feleségem, csodálatos nő, albán. Tudja, hogy szeretöm van, ahogy én is tudok a kis kopaszáról. Hétfőn és csütörtökön gyömöszöli, otthon nálam. Amikor ügyeletes vagyok. Egy szerencsétlen. Egyebekben...mintha jelen sem volna, folyton ugyanaz a nyomasztó fejfájás gyötri a halántékánál, amit nekem, a nagy orvosdokornak, nem sikerül elmulasztanom. Mindketten odavágunk ezt-azt. Újra meg újra felkeressük saját lélekidomárunkat. Természetesen sztárpszichológusok. Központi fekvésű, márványpadlós, képekkel telerakott rendelővel.

III. Jelenet

Paul, most Dusán.

Dusán: Kétkét golyó a tarkójukba. Ne sajnáld őket. Ezekért nem kár. Egy csöppet se bánd. Persze biztosan kollégák voltunk a Műegyetemen valamelyikkel ezek közül a nyavalyások közül. Együtt hallgattunk valami rockkoncertet a fővárosban, talán még szobatársak is lehettünk. Négyesével abban a bentlakásban, a juhfaggyútól büzlő szekrények között. Négyesével, de nem igazi hazafiakkal, akkoriban, túlságosan sok volt a kurva és a bunkó. Arra gondoltam, miközben tanulmányoztam az alapozást, ott a Műegyetemen, hogyan fogom én majd rendbe hozni mindezt, én, Dusán, az ösztövé, a négy ösztöndíj nélküli keresztény diák egyike. Talán a katonaságnál, tisztként, vagy a pártban sikerült volna mindennek a rendbe tétele, nekem, Dusánnak, az ösztövé diáknak. Ne nyomd a csövet a bőré-

hez. Tele leszél vérrel. Sőt, még rosszabb, bűzlik majd a kezed az égett puskaportól. Én békésen szeretem elintézni. Ülök itt a teraszon egy konyakkal, a szemükbe nézve pipára gyújtok, aztán átnyújtom nekik a cédulát. Látszólag elbocsátó cédula. Mindnyájan, telve bizalommal és reménnyel, azonnal elindulnak azon a keskeny, hosszú sétányon. Nagyon szeretem azt a törpebokrok szegélyezte, verebekkel teli sétányt. A vége felé azt várnád, hogy meghalld a kis vaskapu csapódását, amitől általában ijedten szétrebbennek a törékeny kis szárnyasok. Amíg a fiúknak már csak egy lépésük maradt, amikor mármár kilépnek a nagy sugárútra, két rövidelem tarkón lövöm őket. Doktor! Ezt a háborút nem én kezdtem. És ha most kell takarítani, miért állna félre? Húzza meg az anyja kinyjába azt a ravaszt. Nem jobb semmivel sem, mint én.

IV. Jelenet

Harry, most Gore

Gore: Amikor beléptem ide... Ez itt az én szüleim háza volt. Az én házam. Dusán, a láger civil parancsnoka. Az én villám, az én néhai édenkertem, most kivégzőtábor. Ez a bunkó azt mondta: „A felesége nem jön többet. Visszament hozzájuk. Az albánjaihoz.” Aztán azt parancsolta, nekem, az én házamban, hogy: „Hagyja, uram, ezeket a nagy sebészes játékokat. Fogja meg a pisztolyt és segítsen eltakarítani ezeket, mert éjszaka újak jönnek. És folyton jönni fognak, amíg meg nem szabadulunk mindtől.” Jó napom volt, egy másik sikeres műtét, egy újabb Chagall, meghallgattam a helyi és az országos híreket. Egy szó sem esett zavargásokról. Az utcán Hunela, az egyedüli vörös hajú szomszédasszonyom, félénk, nevetséges jeleket

adott. Akkor nem értettem. Biztos a szemetesek jártak itt, de, mint még soha, a kuka felfordulva hevert egy vértócsában a sétány végén, az utca felől. Semmi. Semmi gyanús, hogy valaki itt háborúzni kezdett volna egy ilyen tökéletes napon. És valaki megengedhette magának, itt, ebben a városban, ahol mindenki tisztel, hogy lefoglalja a villámat és kivégzőtáborrá alakítsa át. Azonnal felhívtam a barátaimat, a volt betegeimet, a rendőrfőnököt, a főügyészt, a polgármestert...Mindenütt foglaltat jelzett. Dúsán szembeöntött egy pohár borral, az én borommal és azt mondta: „Mind benne vannak. Részai a tervnek. Fogja a pisztolyt és tegye, ahogy mondtam.”

V. Jelenet

Harry: Nem léptél be?

Paul: Hol az anyjában van?

Harry: Hol van, hol van? Itt lennék ha már megtaláltam volna? Azt hittem, te szerencsésebb vagy.

Paul: Ne izgulj. Ha nem találtam meg sem én, sem te, akkor nincs is.

Harry: Nincs, nincs...Kicsi korunktól mondják, hogy biztosan létezik egy kijárat.

Paul: És mi köze van ennek a...?

Harry: Lehet, azért nem látjuk, mert be van hunyva. (*a szeméi felé mutat*)

Paul: Te még behunyva tartod?

Harry: Én? Nem, dehogya.

Paul: Azonnal kinyitottam, ahogy megszabadultam attól a sok szörnyűségtől.

Harry: Én egyáltalán le se hunytam. A szemhéjak közt figyeltem. Senki nem vette észre. Pedig egyesek rám hajoltak,

újra meg újra. Hol tükröt nyomtak az orrlyukamhoz, hol az ajkukat tették a fülemhez.

Paul: Azt akarod, hogy elhiggyem, annyira profi voltál, hogy egész idő alatt nyitott szemmel feküdtél?

Harry: Félig nyitottal. Ha, ha, ha! Hol van, te ember? Ez már a huszonnyolcadik hét. Ha most is elszúrom, megölöm magam.

Paul: Biztos elszúrod. Ez az öngyilkosság a legnagyobb hülyeség, amit mondtál.

Harry: Mind nehezebben és nehezebben visellek el. Egy csöpp akarat sem szorult beléd. Legalább nyújtsd ki a kezed és tapogass, hátha megleled..

Paul: Szart a kalapjába. Gyerekkorodban játszottad ezt te is.

Harry: Ötvenkilencedjére kérdezlek: nem gondolod, hogy ez alatt az egész szerencsétlen idő alatt becsaptak minket?

Paul: Mit akarsz mondani?

Harry: Ha igazad van és nincs semmiféle ajtó?

Paul: Nem komolyan mondtam.

Harry: Ha nincs semmi?

Paul: Épp semmi, de semmi?

Harry: Igen, te, semmi, de semmi. Jó, azt a mesét a kapuval, ahol áll az illető és átnézi a papírokat...kifélemiféle, miért, hogyan...ezt én nem csíptem soha.

Paul: Én erre nem is figyeltem oda.

Harry: Azért vagy olyan harapos minden alkalommal, amikor visszatérsz.

Paul: Azért is, de még inkább azért, mert nem éreztem szükségét annak, hogy higgyek valamiben, valakiben.

Harry: Én mindig kételkedtem.

Paul: Teszek én a te kételyeidre.

Harry: Ha azonnal kinyitottad nekik, kit láttál még ott?

Paul: Úgy neveltek, hogy higgyek. Aztán, hogy ne higgyek. Aztán megint, hogy higgyek. Aztán újból, hogy ne...

Harry: Albánok voltak?

Paul: Mi jött rád, a fene essen beléd?

Harry: Láttál vagy egy asszonyukat? Elnehezült léptekkel, elkékvült ajkakkal?

Paul: Hallgass, szerencsétlen. Ők is csináltak sok marhaságot. Hasonló marhaságokat csináltak mások is, mindig...

Harry: Egy gyereket fehér fezzel, szomorún és az éhségtől sárgán.

Paul: Elhallgattatlak én téged, te dög.

Harry: Röhejes vagy! Elfelejtetted? Itt nem nyúlhatsz hozzám.

Paul: Nyúlhatok.

Harry: Dehogy.

Paul: Te kit láttál? Hallottam, hogy most öt perce ment át a járaton Chagall.

Harry: Ment egy fenét. Az már régen belépett.

Paul: Hülyeségeket beszélsz. Hol ment volna be, ha nincs is hol?

Harry: Azt mondod, hogy nyitva vannak a szemeid?

Paul: Nyitva.

Harry: Az enyéme is.

Paul: És?

Harry: Ha nem látjuk, az nem föltétlenül jelenti azt, hogy nincs is. Mondd meg légy szíves, kit láttál odaát?

Paul: Egy szarjankót a családból. A szekrények felét ki is ürítették két perccel azután...

Harry: Nekem mondod? Nálam összekaristolták a falakat.

Paul: Az Armani öltönyök, Gucci cipők és a Rolex órák mind kámforra váltak. Nézz rám, pucér fenékkel maradtam.

Harry: Na, na...Azért nem vagy éppen pucér fenékkel. Raktál félre valamicskét.

Paul: Én? Mindent amit összegyűjtöttem azoktól a szerencsétlenektől, vagy fél tonnányi tiszta arany műfogat, mind

ott maradt. Nem tudtam semmit magammal vinni. Remélem, visszatérhetek, mert ha nem, minden ott rohad a pocakos svájciak bankjaiban.

Harry: A svájciak dugták el neked?

Paul: Világos. Azok mindent átvesznek, tojnak az emberekre. Különben sem írta a szemfogakon azt sem, hogy Ahmed, de azt sem, hogy Khaled. A fővárosban nem hagytam semmit.

Harry: Azt mondod, semmit?

Paul: A belügyminisztériumunk úgy keres téged, ahogy az elő van írva.

Harry: Nekem mondod? *(eltávolodik)*

Paul: Csak elástam valamiket ittott. *(eltávolodik)*

Harry: Hol?

Paul: Hülyének nézel? Senki nem fog megtalálni semmit. Közösek...közös helyek.

Harry: Tömegsírok, te szerencsétlen.

VI. Jelenet

Paul, most Sam, olajmágnás, az irodájában telefonál.

Sam:Eltört. Értettem. Milyen mélyen? Négyezer? Nagy az óceán...Folyik? A picsába! Mit keresnek a bálnák az én ki-termelőhelyemen? Zavarják el onnan őket! Irányítsák rájuk a hangjelzőket! És a cápák?...A hírműsoraink mutassanak be néhány szétmarcangolt embert, a világ különböző részeiről. Hogy mi nem? Nem agresszívek? Találjanak ki valamit! Használják a víz alatti fűrészt! Arrafelé...ahol a környezetvédő aktivisták a leghangosabbak. Adjanak ott nekik naponta minél több esetet az eszement cápákról...*(Hosszú szünet)* Nagyon jó, nagyon jó! Értesítsen, hánykor zárják el. Na viszhall! Hallóóóóó...Ismé-

telje! Hogy? Ki van dobva! Kontár! Átveszi Sun! Adja Sunt! Halló! Sun! Maga a platform új főnöke! Ne mindent tegyen meg, csak amit kell! Jelenteni fogja hat, nem, négy órán belül, hogy elzárta! Sun! Értse meg! Nem vagyok hajlandó az óceánba szórni a pénzemet! Minden egyes órában, akaratomon kívül én huszonhét millió dollárt pumpálok abba a nyavalyás vízbe! Elfogadhatatlan, hogy ennyi kőolajat veszítsek! (*Rövid szünet*) Mik azok az ökológiai problémák? Hagyjuk a nyavalyába! Nem látja, hogy a pénzem elfolyik abba a végtelen szar-ságba? Jól figyeljen rám, Sun! Zárja el! A többi az én dolgom. (*Rövid szünet*) Kicsoda? A CNN? Ki verem a fogát annak a nyamvadt CNNesnek! Ez nemzetbiztonsági kérdés! A repülőgépeinknek nincs mit enniük! Várjon egy kicsit! (*Egy másik telefonon beszél*). Igen mókuskám! (*Gyönyörködve hallgat. Hosszú szünet*) Nagyon, nagyon nagyon! Szavamra...Folytasd...Ne hagyj abba, kiscicám! Megölsz, cicus! Cicuska! Jaj, a szívem! (Nevetve megragadja a péniszét). Kész, nyamvadt macska! Eredj, zuhanyozz le! Dolgom van. Hívj vissza három, nem, két óra múlva. (*Az íróasztalról elvesz egy halom papírt, megtörli a kezét, aztán felveszi a másik telefont*). Hogy állunk, Sun? Én épp most végeztem a dorongom ellenőrzésével...Csak vicc volt. Majd elmondom, ha kijövök a szárazföldre. Hogy állunk? Vas-tag? (*Nevetve*). Itt is...Hagyja, hagyja, majd elmondom. Hívja fel mindenképpen a biztosítót, sosem lehet tudni. Nézzen a dolga után, majd én mindent elintézek.

VII. Jelenet

Harry és Paul, ugyanaz a járat.

Harry: Feketelyuk.

Paul: Lyuk?

Harry: Fekete...Ahogy hallottad. Lehet, hogy egy...feketelyukban vagyunk.

Paul: Feketelyuk? De itt olyan sok a fehér. Mit sok? Minden fehér.

Harry: És?

Paul: És...

Harry: És akkor mi van, ha sok a fehér, ha minden fehér?

Paul: A legrosszabb esetben egy fehér lyuk.

Harry: Hé, világ marhája! Kívülről lehet fekete, belül meg fehér. Honnan tudod te azt, hogy néz ki belülről egy feketelyuk?

Paul: Te tudod?

Harry: Én...Jó, nem az...És ha tudnám is...

Paul: Akkor meg ne beszélj már róla. Félek.

Harry: Félsz egy szótól?

Paul: Brrr...

Harry: Vicc nélkül, ha benne vagyunk, nekünk annyi.

Paul: Nekünk mindenképpen annyi.

Harry: A feketelyukaknak nincs kijáratuk.

Paul: Jó, hogy bejáratuk van.

Harry: Képzeld csak el, hogy nézhetünk ki, ha egy feketelyukban vagyunk? Igen, tökéletesek vagyunk, szépek, körülötünk millió csillag, csillagocska, bolygók, bolygócskák...

Paul: Kis műholdak, műóriások...

Harry: Hallgass a francba, mindent elrontasz.

Paul (*Rövidlátón körülpislog*): Hiába nyitottam ki.

Harry: Miért hiába?

Paul: Úgy ni, hiába. Írd le nekem, mit látsz.

Harry: Fehéret, fehérest, fehérséget, fehérneműt.

Paul: Ez minden, amit látsz? Ha látnánk, akkor őket is látnánk.

Harry: Kiket, te állat?

Paul: A csillagokat, csillagocskákat, a bolygókat, bolygócskákat...

Harry: Te látsz engem?

Paul: *(Bávan átnéz rajta. Nevet).* Egy nagy rakás fos, amitől nem vagyok képes szabadulni és már az ötvenkilencedik vizsztatérésnél tartok.

Harry: Körforgás. Körforgásnak mondják. Akkor azt jelenti...

Paul: Azt jelenti...

Harry: Ha látsz engem, akkor nem vettük el a látásunkat és egy feketelyukban vagyunk. A csillagok pedig, minden csillag és csillagocska nagyon kicsi, parányi, szabad szemmel képtelenség meglátni őket.

Paul: *(Telve megjátszott csodálattal)* Ez igen, te. Ez király! És mi hogy vagyunk ugyanolyan nagyok? Ugyanaz maradtál, az egy méter hetven magas és nyolcvanöt kilós simlis.

Harry: Te meg egy kretén vagy, igen, egy kretén... *(Eltávolodik)* Megfelelő szerszám nélkül nem tudsz a tudományba hatolni. Túl kicsik hozzánk képest. Az űrben nagyok lehetnek, de a feketelyukban kicsik.

Paul: Micsoda dolog.

Harry: Én ebben hiszek.

Paul: Micsoda dolog, te. De én akkor se hiszem, hogy...

Harry: Most már érted? Létezik egy kijárat, egy láthatatlan, a jelentékteleneknek. Számunkra biztos valami nagyszerű fog bekövetkezni.

Paul: Halandzsa beszéd. Nincs semmi feketelyuk, nincs semmi. Összegyűjtötted az egészet?

Harry: Ha egyhez is hozzányúltál, egyenként töröm el az ujjaidat, igen bizony.

Paul: Válaszolj röviden. Hányat gyűjtöttél össze? Hány volt?

Harry: Aznap, amikor a tarkómban éreztem azt a villámgyors valamit, néhány pillanatig pedig a nyálkás szagot is, akkor már csak egy hiányzott.

Paul: Erről sosem beszéltünk. De én is éreztem ugyanazt a villámgyors valamit a tarkómban és a nyálkás szagot is. Így ébredtem itt fel veled. Te már itt voltál?

Harry: Mindketten a teraszon voltunk. (*Elkapja a sírás*).

Paul: Figyelj, barátom, ez a hely azért mégsem olyan ciki.

Harry: Megcsodáltad a Chagalljaimat, kint hűvösödni kezdett. Felálltál, hogy betakarj egy pléddel, aztán tarkón kapott az a valami.

Paul: Nem tudom, mit mondjak.

Harry: A takaró a másik szobában volt. Nem hallottalak kimenni.

Paul: Kimentem. Te bóbiskoltál.

Harry: Nem aludtam mélyen?

Paul: Amikor visszamentem, te már nem voltál ott. Azt hittem, hogy elhívtak a klinikára.

Harry: Aznap este... kellett volna, az utolsó Chagall estéje volt.

VIII. Jelenet

Harry, most Sun, kőolajmérnök.

Sun: Kapitalista barom! Rühes kutya! (*Utánozza Samet*). Javítsa meg, Sun! Hat, nem, négy órán belül! Francos szerencsétlen! Elsüllyesztem én az egész kócerájodat! Elsőre nem sikerült úgy, ahogy kellett volna. Egy kicsit megnyúzódtott a cső, a nyomás miatt a pumpa majdnem eltolta az egész központi tartályt ellátó vezetéket, kivédtem egy gyönyörű robbanást. Megmutatom én neked, imperialista féreg, hogy eljössz ideig! A keleteurópai csajokkal ellenőriztetett dorongocskáddal együtt. Nem tud elég keleteurópai csajt adni nektek Buddha. Ahogy nekik sem elég a világ dollárja sem. Amikor megtámadtátok a hazámat, összevisszaszórva a bombákat, kiestek a fogtöméseim. Amikor megtámadtátok a hazámat, az én kis komoly országom nem kapcsolódott egyetlen tengelyhez sem. Mi ott csendben csak a kommunizmussal és az életünkkel foglalkoztunk. Amikor megtámadtátok a hazámat, a legfelsőbb parancsnokunk, életünk napsugara, azt parancsolta nekem: „Sun! Menj ki az óceánra és vess véget a muzsikájuknak! Vágd el a kolbászukat!” Amikor megtámadtátok az én tiszta, rendes, szorgalmas, szerető, nyakig gombolt hazámat...Nyakig...Elege lett a mi főparancsnokunknak és azt mondta: „Sun, menj ki az óceánra és süllyeszd el azt a kócerájt! Vágd el az üzemanyagellátásukat! Süllyeszd el Sammel együtt az óceán fenekére! Samtól ered minden rossz!” (*Cseng a telefonja*) Igen, főnök! Várom, persze...Persze...Persze...Meglesz, természetesen ... Természetes, hogy...meglesz...Várom a hajóhídon. Kimegyek most a csövek közül... Tudom, tudom, értettem, vicc volt. Látom a helikopterét, orrán a sassal.

IX. Jelenet

A Hang és a Női hang

A Hang: Tökéletesen látszanak.

Női hang: Nagyon kicsik.

A Hang: Látszólag.

Női hang: Minden rendben?

A Hang: Tökéletes.

Női hang: Akkor...

A Hang: Találkozunk a jövő hónapban.

Női hang: Köszönöm.

A Hang: Semmiség.

Harry és Paul tele égési sebekkel, ugyanott, a fehér járatban.

Harry: Mi volt ezekkel a villózásokkal?

Paul: Fáj.

Harry: Megégett valamid?

Paul: Neked van égett szagod.

Harry: Téged grillen sütöttek.

Paul: Téged nyárson.

Harry: Mikor a fenébe pörköltek meg minket, mert én le sem hunytam a szemem?

Paul: Én sem.

Harry: Haladnak ezek a korrall...Elkészítettek, mint a KFCben.

Paul: Kik készítettek el?

Harry: Kik, kik...A szurkosok, patások, meg a főnökük, Belzebub.

Paul: Ne ijesztgess.

Harry: Én ijesztgetlek? Nem látod, hogy nézünk ki?

Paul: Világos, nem feketelyuk. Ez a semmi, vagyis a túlvilág.

Harry: Emlékszel, mit kérdeztem tőled?

Paul: Mit?

Harry: Hogy miben hiszel?

Paul: És válaszoltam?

Harry: Nem.

Paul: Megmondom most. Semmiben.

Harry: Mondjad, ahogy akarod. Inkább próbáljuk felidézni, hogy jutottunk ilyen állapotba.

Paul: Leszálltam a helikopterrel, a kis kandúrom, a kiscicám még vonalban volt.

Harry: A cementfojtás nem tartott. A nyomás a csőben...

Paul: Miféle fojtás?

Harry: Micsoda helikopter?

Paul: A cicus...

Harry: A cicusnak van valami köze egy bizonyos macskához?

Paul: Macska... Én nem tartok macskát. Allergiás vagyok.

Harry: Én se tartok.

Paul: Akkor hagyj abba, tanácstalan vagyok. Próbálok visszaemlékezni.

Harry: A túlvilágon mindig ég a tűz.

Paul: Nem alszik el? Mit raknak rá?

Harry: Balekokat. Ilyen balekokat, mint mi. Ha okosabbak lettünk volna, benyaljuk magunkat és most lógathatnánk a lábunkat. Nem volnánk hidegsültek a nagy semmi közepén.

Paul: Benyaljuk magunkat most.

Harry: Túl késő.

Paul: Olvastam én is ezt az életben. Emlékszem, hogy valahol azt írták, hogy „az utolsókból lesznek az elsők.”

Harry: És ezt te helyénvalónak találod?

Paul: Ilyen a helyzetben összeállok az ördöggel is. Megdumáljuk és amikor már ott túl leszünk, rácsapjuk az ajtót.

Harry: Mégiscsak hiszel te valamiben. Ott túl... azt jelenti... De hogy csapjuk rá az ajtót?

Paul: Hogy, hogy? Ha egyszer odajutottunk, aláássuk a hatalmát és egy kis szerencsével átvesszük a helyét.

Harry: Arra gondolsz, hogy átvesszük az Ő helyét?

Paul: A nagyfőnökét, az Úrét... Vagy hívják akárhogy. Valakinek lennie kell, aki tisztába rakja, gondoskodik arról a helyről. Meghülyültél?

Harry: A franc egyen meg... Bolondja... Ha mégis létezik, azt akarod, hogy Őt távolítsuk el, aki magán hordja a nehezét? El tudod te képzelni, mennyi munka van ott? Mi csak jól elvagyunk itt.

Paul: Nem emlékszem, mit kellene tennünk, hogy magunkra vonjuk a figyelmét.

Harry: És akkor én hülyültem meg? Tetteket. Jótetteket. Minél többet.

Paul: Ebben a nagy semmiben? Mivel, kiért?

Harry (*Nevet*): Például értertem. Vakard meg a hátamat.

Paul: Csináld magad. (*Eltávolodik*). Eszembe jutott egy stikli. Ecc, pecc, kimehetsz, kicsi vagyok én, majd megnövök én, sovány vagyok én... Hogy a fenébe volt? Segítesz? Gyere, na, segíts. Ecc, pecc, kimehetsz, sovány vagyok ... vagy nyeszlett vagyok.

Harry: Áttértél a kiszámoló versekre? Akkor segíts magadon, dilis. Mintha azt mondtad volna, hogy nem hiszel semmibe.

Paul: Te mész ki.

Harry: Te.

Paul: Te, te, te, te... (*Kimegy*).

X. Jelenet

Harry, most Ion.

Ion: Szereztem egy Mercedest, de a csürben tartom, a széna alatt. Az unokatestvérem, Tase hozta Berlinből. Francos németek, hol tanulták vajon, hogy ilyen ékszereket csináljanak. Öszszeszűrték a levelet a földönkívüliekkel. Mert ez UFOtechnika. Megmozgatod a füled és elindul a zene. Köhintesz és kinyílnak az ablakok. Tase valami Gerhardt garázsából hozta, annak volt még kettő. Nem fog neki hiányozni. Nekem nem volt egy se. Azelőtt éjjelente egy Daciát vettem ki a széna közül, szegény autó. A lopáshoz nagyon nem volt jó. Ott a sebesség életkérdés. Tizenkét éve megválasztattam magam polgármesternek. Kész tönkremenés...A gyerekek iskolában, pénz, pénz, pénz. A feleségem Olaszban, nem megy az üzlet, lopok hát én is. Lopok ezt azt a falusiaktól minden éjjel. Néha elvisz Tase a hétvégén Párizsba, Berlinbe...Nem semmi, végiglátogattam vele az összes páváskodó fővárost. Nem, hazudok, Moszkvában nem voltunk. Tase szerint jobb is, az oroszoktól ne vegyél el semmit. Most éjszaka épphogy megérkeztem. Nem ment jól. Négy tyúk, egy kis pulyka, két ruca és hat kis téesznyugdij. Nem jó. Az egyik, Pantelimon, brigádos volt a téeszben, felkelt pisilni. Épp amikor matarásztam a matraca alatt. Mit csinálhattam volna? Megfojtottam. Aztán szépen feltettem a nadrágszíját a nyaka köré. Holnap biztos mutatják majd az ötórás hírekben. Még eddig sosem volt ilyen pechem. Általában azokat, akiknél készülök eljárni, közmunkára fogom. Árkot ásna, hidat javítanak, este meg holtfáradtan elnyúlnak. Ezzel a Pantelimonnal van még egy baj. A fia, Nyihogi, a Francia Idegenlégióban szolgál. Most hazajön az ünnepekre. Ha kiszagol valamit, ha gyanakodni kezd rám, nekem annyi.

II. FELVONÁS

I. Jelenet

Paul, most Pantelimon. Alszik, álmodik.

Pantelimon: Tudom, hogy álmodok. A földek tele vannak kukoricával én meg épp most szálltam le Szájtépő Flórijáról. Sunyi fehérnép. Néhányat be kellett neki üssek a bordái közé. Már egy éve terveim vannak vele, amióta megláttam a lucernásban a fejére borított szoknyával. Szájtépőt vagy három hónapja elvitte a fekete autó. Nem mondtam én sokat az elvtársaknak...Csak hogy nem ért egyet, se itt, se ott. Fogták és elvitték. Eddig tizenkilenc semmirevalótól mentettem meg a szövetkezetet. Pillangó Romikájáról tegnap szálltam le. Szereti. Megmondta nyíltan, elvtársiasan, hogy jó lesz és többet nem fog a szövetkezetből lopni. Haragszom ezekre, mind lopnak a téeszéből. Az elnök elvtárs rég elment. Milyen emberséges ember volt...És a fia is, Ion, most polgármester, ugyanolyan. (Felébred) Ion, te vagy, hé?... (Álmodik). Furcsa! Mintha felébredtem volna...Anyám, édesanyám, szent Habakuk, miféle álom lehet ez is? Kiszálltam a testemből, látom magamat az ágyon elnyúlva, nyakamon a szíjjal. Jaj! A másik énem nekiment a mennyezeti lámpaszögnek. Nagyon szeretnék a levegőre menni! De a másik énem egyetlen ablakot se hagyott nyitva mielőtt elaludtam volna. Mert féltem. Az emberek azt beszélik, hogy mind járkál itt egy tolvaj, egy gyilkos.

II. Jelenet

Harry és Paul leesnek a padlóra.

Paul: Kilöktél, te hülye.

Harry: Te löktél ki engem.

Paul: Te kezdted.

Harry: Dehogy, te.

Paul: Te, te.

Harry: Kérlek, ne kezd újra. Figyelj. Valaki sír.

Paul: Hideg.

Harry: Rosszabb. Kegyetlen fagy.

Paul: Most nevet.

Harry: Meleg. Kisütött a nap. Jó meleg. Talán egy kicsit túl meleg is.

Paul: Éreztél már hasonlót?

Harry: Nagyon nedves.

Paul: Nedves és csúszós.

Harry: Figyelj, hallani még valamit.

Férfi hang, Női hang, a háttérben teniszlabda pattog.

Férfi hang: Fáj?

Női hang: Nem.

Férfi hang: Akarod?

Női hang: Igen.

Férfi hang: Milyen volt ma?

Női hang: Mint mindig.

Férfi hang: Ettél?

Női hang: Keveset.

Férfi hang: Mit?

Női hang: Egy joghurtot.

Férfi hang: Csak magában?
Női hang: Nem.
Férfi hang: Vegyi adalékokkal tömöd.
Női hang: Csak egy olyan kis doboz volt.,
Férfi hang: Elég volt ennyi?
Női hang: Igen.
Férfi hang: A kollégák?
Női hang: Oké.
Férfi hang: Holnap...
Női hang: Tudsz hallgatni?
Férfi hang (Nevet): Nem.
Női hang: Tudsz gyöngéd lenni?
Férfi hang: Igen.
Női hang: Akkor...
Férfi hang: Zavar a helyzet.
Női hang: Máskorra hagyjuk.
Férfi hang: Nem.
Női hang: Akkor...
Férfi hang: Te miért nem hallgatsz?
Női hang: Jaj. Megmozdultak.
Férfi hang: Lehet, hogy zavarja őket...
Női hang: Olvastam erről. Nem írta, hogy zavarná őket.
Férfi hang: Lehet, hogy hallgatnak minket.
Női hang: Mindent elrontottál. Elmegyünk.
Férfi hang (Nevet): Én már megtettem.
Női hang (Nevetve): Bunkó.
Férfi hang: Elviszlek moziba. Van egy film egy olajmágnásról, aki...
Női hang: Az olajmágnás és a koreai, két hete láttam. A tegnapi esti hírek után már nem vagyok semmire kíváncsi.
Férfi hang: Mi volt?
Női hang: Egy polgármester...nem emlékszem, honnan, valahol Moldovából, minden éjjel kirabolta a választóit.

Férfi hang: Mit mondjak?

Női hang: Mindegy. Az egyik rokonszenves öregnek, akit a polgármester felakasztott, Pantelimonnak a fia, hazajött kint-ről, abban az idegen légióban van...

Férfi hang: Nagy dolog. Mit mondjak? Azok férfiak, van nekik négy pár...Ezért vannak naponta benne a hírekben.

Női hang: Megtudta, ki ölte meg az apját és levágta a fejét. A polgármesterét. Most nem találják.

Férfi hang: A fejet?

Női hang: A fiút, szívem.

Férfi hang: Bolond a világ. Nekem tetszett a film, megnéz-ném még egyszer.

Női hang: Neked minden tetszik.

Férfi hang: Nincs ízlésem?

Női hang: Tökéletes kérdés.

Férfi hang: Kérdés, hogy azért tetszike minden, mert műveletlen vagyok, vagy mert visszamaradott?

Női hang:...

Férfi hang: Neked, neked mi tetszik?

Női hang: Ami olyan szokásosan előrelátható.

Férfi hang: Unalmas liba, francos tehén...

Női hang: Ökör.

Férfi hang: Birka.

Női hang: Műveletlen és még ráadásul...neveletlen is.

Férfi hang: Egyedül megyek. (*Hallatszík az ajtócsapódás*).

Paul: Gyere ki, a picsába, te dögunalom.

Harry: Műveletlen és neveletlen.

(Mindketten nevetnek).

Paul: Ez a hely mintha kitágult volna.

Harry: Mi ez a süket duma?

Paul: A hangok ismerőseknek tűnnek.

Harry: Nekem is. Honnan hallatszanak?

Paul: A falon túlról.

Harry: Balról, jobbról, fentről, lentről?

Paul: Minden ablak be volt zárva.

Harry: A kesztyűt megtalálta az ágy mellett. Benne volt a monogramom. Levettem, hogy meg tudjam kötni a csomót.

Paul: Kettős csomót?

Harry: Nagyon megütötte magát a mennyezeti szegben?

(Nevetve kimennek).

III. Jelenet

Harry, most Antonio, sorozatgyilkos, a halálraítéltek folyosóján.

Antonio: Ma újból meg fogok halni. A félelmem elszállt azzal, hogy anyám reggel megáldott. Ő az egyetlen a családból, aki meglátogat. Kezdetől fogva hívő volt. Én nem. Nem azért, mert...Ma szerda van...Minden Északon kezdődött, most hét éve. Pedofil vagyok, sorozatgyilkos, kábítószerfüggő. Egy nagy semmi. Én magam vagyok a semmi. Ennek a folyosónak a végén vár rám a nyaktiló. Mi is, mai elítéltek, ugyanúgy becézzük, mint a hajdaniak, úgy hívjuk „macskaszoros”. Mivel minden Északon kezdődött, most hét éve, térjünk vissza ahhoz a szintén szerdai naphoz. Akkor öltem meg Frederiket. A kedvenc diákomat. Csak tizenhat éves volt. Édesanyám, aki olyan erősen hisz, könyörgött nekem reggel, hogy higgyek én is, legalább egyetlen percig, mielőtt betenném a fejem a szorosba. Frederik dühösen kiabált rám: „Mától kezdve gyűlöllek!” Túl fiatal volt a gyűlölethez, túlságosan fiatal volt a szeretethez. Attól a naptól kezdve az

életem minden pillanatát a semmi és a halál itatta át. Kétségbeesetten akartam más lenni, kétségbeesetten akartam volna hinni. Ma meghalok. És az én édesanyám, aki tudja, hogy én ilyen vagyok, anélkül, hogy más tudnék lenni, szeret engem. Ma, amikor beteszem a fejem a macskaszorosba, egy percet őmiatta ...higgyek?

IV. Jelenet

Paul, most Jack, hóhér.

Jack: Egész éjjel hánykolódtam. Csak reggel, miután elment az anyja, akkor nyugodott le és evett egy kicsit. Egy olyan tapasztalt, öreg hóhérnak, mint én, akit kísért a félbeszakított gyilkos sorsok sokasága, ezt is úgy kellett széttaposnom, mint egy legyet, bármiféle lelkiismeretfurdalás nélkül. Tegnap itt voltak a megölt áldozatok rokonai és azt ordították: „Te gyilkos, amikor odaérsz túlra, mondd meg az ítélő bírádnak, bárki is legyen az, hogy mi nem bocsátottunk meg neked. A te halálad semmi a mi számunkra.” Ami még az éjjelből hátravolt, az alatt én hánykolódtam. Hogyhogy, az ő halála semmi nektek? Ez a szörnyű gyilkos fizetni fog. És meghasadt lelke két ellenkező helyre fog szétszóródni. Egyik rész a végtelenbe, a másik a semmibe. S hogy újból egyesüljenek, az örökre lehetetlen marad. Bele fogok nézni az ijedt tekintetébe, még egyszer, utoljára. Aztán megmondom majd az anyjának, hogy egyetlen pillanatig hitt. Ő szereti, pedig tudja, hogy milyen, s hogy nem tud másmilyené lenni. Hisz és tudja, hogy az, akiben ő hisz, valamilyen céllal ilyennek teremtette a fiát. Egy hóhér, aki filozofál. Egy filozófus hóhér. Jó lett volna, ha időben nyugdíjba megyek. Én vagyok az utolsó, nincs utó-

dom... Az elődeim közül valaki nyakazta le a királyt. Költők, kereskedők, tudósok, papok, kurvák... Nemzedékek óta az én családom tagjai csinálnak rendet, nemzedékek óta vágjuk le a fejeket. Kéz a kézben vagyunk az állammal. Egész éjjel hánykolódott...

V. Jelenet

Harry és Paul az átjáróban.

Paul: Elfáradtam, itt maradok.

Harry: Ki kell mennünk.

Paul: A magad nevében döntsél.

Harry: Ki kell, nem azért, mert én mondom, ez világos.

Paul: Nem megyek ki, nagyon jó itt nekem.

Harry: Megbolondultál?

Paul: Megbolondultam? Nézz magadra. Szánalmas.

Harry: Én is szánakozhatnék, de azt mondom neked, hogy valami fontos készül, számunkra valami nagyszerű.

Paul: Számunkra, számunkra... Nem létezik semmiféle „mi”.

Harry: Mintha te vesztetted volna el a fejed, nem én.

Paul: A te fejed nagyon is jól áll ott, a helyén.

Harry: Igazán? Úgy volna? (*Fityiszt mutat a kezével*).

Paul: Neked.

Harry: Nem, neked.

Paul: Dehogy.

Harry: Ilyennek akarlak látni. Ilyen az én útitársam. Igazad van, a fejem a helyén.

Paul: Utazás a francba. Helyben járunk, egy helyben forgo-lódunk. Nem megyek ki.

Harry: Miért?

Paul: Nem akarok.

Harry: Mi?

Paul: Hülye vagy? Semmi...

Harry: Nem?

Paul: Menj az anyádba.

Harry: Mi jött rád?

Paul: Sok.

Harry: Tegnap még kíváncsi voltál.

Paul: Tegnap? Honnan tudod, hogy tegnap az tegnap volt és nem holnap vagy ma?

Harry: Tudom, beszélünk valamit egy csomóról.

Paul: Mi soha nem beszélünk csomókról.

Harry: Ne játszd az eszed. Mind azt ismételtted, hogy minden ablak zárva volt.

Paul: Megőrülök itt veled. Látsz te valahol ablakot?

Harry: Gyere, keressük meg inkább a kijáratot.

Paul: Keresd meg egyedül, nagyokos. Hagyjál békén.

Harry: Egy lépést sem teszek nélküled.

Paul: Együtt jöttünk?

Harry: Jó kérdés.

Paul: Már itt találsz. A felfúj és logikátlan válaszával fogadtál. Azt mondtad nekem, hogy : „Látod, újból meghalsz”.

Harry: Már itt voltál, amikor bejöttem és megmondtam neked az igazat. Zavar az igazság?

Paul: Te nem fogsz meghalni?

Harry: Meghalok én is. Remélem, nem veled együtt.

Paul: Csináld, amit akarsz.

Harry: Légy nyugodt, azt csinálom.

Paul: Nem megyek ki.

Harry: Nincs más lehetőség.

Paul: A főnököt játszod?

Harry: Előlről kezdjük?

Paul: A fáradtság...Tudod, mennyire legyengültem? És mennyire unom?

Harry: Nem érdekel.

VI. Jelenet

Női hang, Férfi hang.

Női hang: Mikor bolondult meg ennyire a világ?

Férfi hang: Régen.

Női hang: Nem viccelek. Felfogod, hogy hová jönnek?

Férfi hang: Egyelőre még oké.

Női hang: Semmi nem oké. Ha tehetném...

Férfi hang: Depressziós vagy.

Női hang: Francot vagyok.

Férfi hang: Nem akarod?

Női hang: Nem.

Férfi hang: Legalább próbáld meg.

Női hang: Mindig megtalálod a kellő pillanatot...

Férfi hang: Hogy fogjuk majd hívni őket?

Női hang: Tom és Seth.

Férfi hang: Harry és Paul jobban hangzik.

Női hang: A te süket agyadban.

Férfi hang: Depressziós vagy.

Női hang: Meg kellett volna szakítsuk időben...ezt az egész mesét.

Férfi hang: Megint hülyülsz.

Női hang: Számodra egyszerű.

Férfi hang: Mindig bonyolult...legalábbis nektek.

Női hang: Beszélj nekem a te nehéz hozzájárulásodról ehhez az egész történethez.

Férfi hang: Elismerem, nem vagyok egyéb csak egy hang, aminek a végén van egy cső, egy csatlakozás.

Női hang: Közönséges...szánalmas, mint mindig.

Férfi hang: Meg kellett volna oldanod egyedül.

Női hang: Tudod, hogy lehetséges! Érdekesebb lett volna.

Férfi hang: A Nagy Férfiú így rendezte a dolgokat. És ez a természetes. Jegyezd meg: Férfiúról van szó, nem nőről.

Női hang: Ne legyél ebben olyan biztos.

Férfi hang: Ez bizonyosság. Sok ezer éve megegyeztek már erre vonatkozóan az emberek.

Női hang: Én nem hiszek benne.

Férfi hang: Miben?

Női hang: Ebben a felfújttörténetben.

Férfi hang: Mert te okosabb vagy mindenkinél.

Női hang: Az én választásom.

Férfi hang: Jó, én sem hiszem a mesét a kapuval, meg hogy ott áll valaki és átnéz minden iratot, kifélemiféle, hogyan és mikor...Ezt én sosem csíptem.

Női hang: Én meg se hallgattam.

Harry és Paul.

Harry: Hol hallottam már mindezt?

Paul: Mintha már én is...

Harry: Világos. Minden, ami velem történik, megeshet veled is.

Paul: Szó sincs róla. Különbözőek vagyunk. Én maradok, te ki akarsz menni, engem Paulnak hívnak, téged meg Harrynak.

VII. Jelenet

Harry, most Antonio.

Antonio: Nem fáj. Túl rövid az idő, a fejem mint egy labda gurul el a kosár mellett. Az egyik ór belerúgott, egyenesen a fonott kosárba célozva. A bunkó, vidáman azt kiabálta: „Gól! Még egy, a Marseilleiek nullra állnak!” Még megláthattam az öreg hóhér könnyeit és borzos szakállát. Akkor, mintha csoda történt volna, néhány pillanatig hittem. Túl későn? Nem fáj. Édesanyám hét órakor áldott meg, alig egy óra múlva pedig az egyik szikár ór csupa sár bakancsával rúgott halántékon, ott, ahol anyám megsimogatott. Marseilleben, azt hiszem, egész éjjel esett. A bakancsa búzlótt a kutyaszartól. Az igazság az, hogy...összecsínáltam magam. Tanácstalan vagyok. Köröttem minden fehér. Már jó ideje várok, fegyelmezetten, ebben a járatban. Miután megtisztítottam a fejemet az alvadt vértől, visszaillesztettem a nyakamra. Olyan vagyok, mint új koromban. Hol vagyok? Már jó ideje várok itt, ebben a járatban... Várok.

VIII. Jelenet

Paul, most Jack.

Jack: Öreg koromban haltam meg. Az ágyamban. Egyedül és borzasztóan megijedve. Nem fáj. Villámgyorsan megnyílt alattam egy nagy úr. Az ágy érintetlen maradt, a fehér lepedőn semmi nyoma az én hosszú szenvedésemnek. A halál előtti néhány pillanatban Antoniora gondoltam. Vajon miért? Feltehetőleg újabb furcsa eset leszek, logikusan megmagyarázni képtelen eltűnés, de mégis egy jelentéktelen eltűnés. Ugyanúgy, mint

ő. Tanácstalan vagyok. Köröttem minden fehér. Mellettem, a fehér falon túl valaki mocorog és beszél. Utána mondom: Már jó ideje várok, fegyelmezetten, ebben a járatban. Várok...

IX. Jelenet

A Hang és Női hang.

A Hang: Az egyik megfordul, a másik...nem. Minden biztonnal császármetszés lesz a vége.

Női hang: Ez van.

A Hang: Semmi nem végleges. Van még idő. Egyedül?

Női hang: Elváltunk.

A Hang: Kár. Nem most kellett volna.

Női hang: Ez van.

A Hang: Elboldogul?

Női hang: Persze.

A Hang: Egészen biztos?

Női hang: Voltam már nehezebb helyzetben is.

A Hang: Igazán?

Női hang: Igen, de nem akarok erről beszélni. Szép napot.

A Hang: Hát akkor szép napot. És legyen erős, rendben lesz minden.

Női hang: Köszönöm. Így van, rendben lesz.

X. Jelenet

Harry és Paul, ugyanott...A fehér falon egy vágás, jobbról bal felé.

Harry: Siess. Mondtam neked, hogy megtörténik. És értünk van.

Paul: Nem akarom.

Harry: Gyerünk, ez a mi esélyünk, hogy megtudjuk, mi van odaát.

Paul: Mit tudhatnánk még meg? Nincs már semmi újdonság.

Harry: Ha kell, erővel foglak kiszedni. Kintről friss levegő érződik, ez a hely pedig egyáltalán nem fehér.

Paul: Már rég túl vagyok ezeken a dolgokon. Fehér, fekete...nekem aztán mindegy. Menj ki egyedül.

Harry (*Kimegy és kintről visszakialt*): Paul! Milyen vagány! Istenem, de szuper tud lenni!

Paul: Hihetetlen! Megtaláltam!

Harry hangja: Mit találtál meg? Gyere már ki végre!

Paul: Az ajtót. Itt volt egész idő alatt. Nyitva, az orrunk előtt.

Harry hangja: Ne menj be nélkülem, látni akarom én is. Várj meg.

Paul eltűnik, Harry visszamegy a falí résen.

Harry: Paul, hová tűntél, barátom? Semmi ajtó, semmi Paul...Paul!

A Hang: Gyerünk, kicsike, ki kell jönnöd, különben elveszítünk. Ez az eltűnés valóban csoda. Egészen biztos, hogy ketten voltak. Annyiszor láttam őket a monitoron. Hogy fogom megmagyarázni? Hogy lehet logikusan megmagyarázni egy ilyen jelenséget?

Harry: Gyere elő, Paul! Kérlek, nem szép dolog, hagyd a játszadozást! Sok mindenben nem értettünk egyet, de most ki kell jönnöd, másként megfulladunk. Itt már nem lehet lélegezni. Nincs semmiféle ajtó. Paul, átmentél fehérbe, ez valami bűvészmutatvány akar lenni?

Harry kimegy.

A Hang: Jön, na tessék! Micsoda vasgyúró legényke! És milyen szép neved lesz! Harry Paul!

Harry hangja: Hogy fogok élni nélküled? Hogy leszek majd...

A Hang: Harry Paul. Boldog ember leszel. Majd leszel...

Vége

NE PACKÁZZ AZ ANGYALOKKAL

STELUȚA (KISCSILLAG)

– Minden rossz ellen küzdő harcosnő –

LINDA

– Elbukott fiatalasszony –

NOREL

– Politikus, fegyvercsempész –

PASCU

– Vámos, fegyvercsempész –

1. jelenet

Steluța és Linda az utcán. Jövő-menő emberek, nyüzsgés.

Steluța – Nyolcvanöt százalékukat megállítottam Afganisztán felett. Irakban csak négy zuhant le, és Irán nincs veszélyben.

Linda – Iași-ban is benne volt a kezed? Te voltál?

Steluța – Telepátia úton dugom a seggükbe a döntést.

Linda – Nekem semmi se jön össze. Próbálkozom, koncentrálok, de nem megy.

Steluța – Hit nélkül bármilyen beavatkozás esélytelen.

Linda – Őszintén hiszek. Tanúm rá a 3D-ikon a hallban. Minden nap megérintem.

Steluța – Nem elég.

Linda – Csodákat tesz. Egy horváltól vettem, útban Medjugorje fele. De azt hiszem, nem ilyen egyszerű.

Steluța – Persze, hogy nem. A távirányítású rakétákkal napi edzésekre van szükség, a drónokkal még nehezebb.

Linda – Te drónokkal is tudsz?

Steluța – A drónok nagyon intelligensek. De elbánok velük.

Linda – Rólam azt mondják, mindenhez értek, de amit te csinálsz, az valóban egyedülálló.

Steluța – Ez semmi. Miután elválnak, élelmet osztok pár száz afrikai gyereknek.

Linda – Taníts engem is. Segíts, hogy cselekedhessek.

Steluța – Higgy, és meglátod, milyen egyszerű. Higgy, és minden sikerülni fog.

Linda – Nem csak a keresztényeket óvod?!

Steluța – Minden élőlényt. Mielőtt találkoztunk, megmen tettem egy rénszarvascsordát.

Linda – Szeretem a rénszarvasokat.

Steluța – Hajnali ötkor, pisilés közben kimentettem huszonhét cápát, tizenegy delfint és tizenkilencezer ötszáznegyvennyolc vörösúszójú tonhalat a norvég halászok hálóiból.

Linda – Mennyi halacska.

Steluța – Tegnap éjjel háromkor terápiás foglalkozást tartottam a New York-i állatkert csimpánzainak.

Linda – Így érdemes élni. Taníts, segíts rajtam is.

Steluța – Gondolkodom a dolgon. Hát, igen, kissé megöregedtem.

Linda – Tudod, mit szeretnék? Még egyszer teherbe esni. De lehetetlen.

Steluța – Bízz.

Kimegy.

Linda – Szükségünk van a csodákra. Szerencsétlen fejem. Amilyen elesett és céltalan vagyok, úgy érne a csoda, hogy nem is tudok róla. Amikor épp átmegegyek a porlepte kikötőn, vagy amikor egy tengerész épp megfoszt maradék ölmelegemtől a nedves hálók között. Habár szajha vagyok, az én lelkem is repülni áhít. Az én szárnyaimnak is kell az ég. És a te egednek is kellene a lelkek. Mert másképp lezuhannának e rozsdamarta kikötőbe. A magamfajta szajhák is tarthatják vállaikon a mérhetetlen teret. Segíts, hogy követhessem ezt az asszonyt.

A kikötő másik részén Steluța kukázik. Megöntözi a virágokat a sétányokon, segít egy csigának a forró járdáról visszajutni a fűbe.

Steluța – Te meggondolatlan! Mindig ezt csinálod, folyton beléd botlom. Amilyen figyelmetlen vagy. Szerencsétlen kis lény. Így hordozom én is bűneimet a hátamon. Egy nap eltapos valaki. A világ kegyetlen. Te pontosan tudod, milyen. Undorító és közömbös. Még egy gyerek is letörölne a cipőjéről, mintha

a meleged, a lelked tele lenne mocsokkal. Mi történik velünk? Mikor nőttünk ekkorára? Mikor váltunk ilyen rondákká? Le-feküdnék melléd a fűbe, de sok a dolgom. Itt ez a sok zsák ruha, ki kell mosnom mindet. Tudod te nagyon jól. Szüntelen tenned kell valamit ezen a világon. Cselekedned kell.

2. jelenet

Norel és Pascu a kikötőben.

Norel – Merre szálldos a madárka?

Pascu – Vinné el az ördög! Egy nap szétverem a fejét.

Norel – Hadd el, még mindig szép pénzt hoz a konyhára.

Pascu – Elég fonnyadt már.

Norel – Megfigyeléshez nem kell pír az arcára. Elég részeg jár erre, akiknek tetszik.

Pascu – Ahova teszed, ott marad a szerencsétlen. Lotyó.

Norel – Nem értem, mi van.

Pascu – Én sem.

Norel – Megteltünk konténerekkel, senki sem vesz semmit. Mintha minden diktátor megzakkant volna.

Pascu – Mi lehet?

Norel – Talán a béke. Mindent eláraszt a béke.

Pascu – Egy szart, barátom. A béke nem jó. Bolond, aki békét akar.

Norel – Ezt mondom én is, tökfej. A béke minden dolgok vége.

Pascu – De nincs béke, ember. A Föld tele van forrófejűekkel.

Norel – Az lehet, hogy forrong a Föld, de senkinek nem kell az áru.

Pascu – Valaki keményen belenyúlhatott az ügyeinkbe.

Norel – Hülye vagy? Ki keményebb, mint mi, a párt és az üzlettársaink?

Pascu – Ezt mondd folyton... Tudom, hogy kemények vagyunk.

Norel – Mondom, hogy eszedbe vésd. Csupasz a segged, de a legkeményebbekkel ülsz a páholyban.

Pascu – Persze. Mi ketten, itt, ebben a konténerekkel teli kikötőben, irtó fontosak vagyunk.

Norel – Csak ott, egy páran, Ázsiában, csak azok keményebbek nálunk. De az ázsiai kemény fiúk is velünk vannak.

Pascu – A németeket elfelejtetted.

Norel – A németek nem mozdulhatnak. Rajtuk a többiek szeme.

Pascu – És mégis, porosz iramban fejlődnek...

Norel – Hát fejlődjenek. Az üzlettársaink...

Pascu – Nem éppen így van. Egy bolgár vámos mesélte, hogy a németek örülten fejlődnek, a föld alatt.

Norel – Milyen mélyen?

Pascu – Az összes hegyeik alatt szuper laboratóriumokat építettek.

Norel – Híre ment volna. Én is hallottam volna róla.

Pascu – Hallottad volna, ha ismernél valami fontos németet. A bolgár vámos kacsára vadászott egy görög várossal. Aki görög fogolyra vagy fácánra vadászott egy albán várossal. Aki albán vaddisznóra ment egy második generációs németországi törökkel. Vagyis egy német tudóssal, érted.

Norel – Ilyen helyek és ilyen barátságok nincsenek egész Európában. Mi a franc, há' mindenki vadászik? Honnan van fegyverük? Ezen kéne törd a fejed.

Pascu – Hát... Akkor mi van?

Norel – Nem tudom. Valami paranormális. Lezuhannak a rakétáink, mint a hópelyhek.

Pascu – Ha legalább szösszennének egy kicsikét. Kicsit, de halálosat.

Norel – Meg vagy huzatva. Az ügyfeleink katasztrófákat akarnak.

Pascu – Hol a lotyó? Már itt kéne lennie.

Norel – Jön az. Néha azon töprengek, hogy vajon szoktad használni a fejed?!

Norel kimegy.

Pascu leül egy asztalhoz a kikötői irodájában, és pókerezni kezd, egyedül. Az asztalon különböző tárgyak, kétféle osztva. Pascu előtt nagy halomnyi tárgy tornyosul. A szemben levő üres szék előtt egyetlen baseballütő.

Pascu – Használok a fejem. Látod, Norel, milyen könnyen megalázlak. Három király. Mid van? Semmi. Ez van, mindenedet elvettem. Nincs iskolám, mint neked, de attól még nem vagyok lúzer. Kijártam az élet iskoláját. Vagány vagyok. *Durván csal.* Megint jó lapjaim vannak. Egy ilyen nap után, amikor mindent viszek, úgy érzem, szárnyaim nőttek. És én tényleg tudnék repülni. Vannak éjszakák, amikor álomban odafönt vagyok, az égen, nekitámaszkodom egy felhőnek és lepisillek benneteket. Apám, szegény, egész életében kínlódott. Vackokat szajrézott: csavarokat, vasbeton rudakat, egy bála geotextil vásznat, amiből anyám portörló rongyokat csinált, egy halom háromfázisú kapcsolót... Még ott vannak a padláson, egy zsákban. Egy vastag teherautó-vontató kábelt, egy repedt műanyag demizsont. Koszos zoknikat tartottam benne. Egy nagy hordót, tele piros festékkel, öt fogaskereket és tíz golyócsapágyat, egy satut, egyéb kacatokat. Minden nap hozott valamit a városból, a zöld iszákjában. Mindig boldogan jött, mint egy háborús hős a frontról, kitegette a zsákmányt

az asztalon, az unalomig ismétlődő paszulylevessel tele tányérok között. Ő tanított engem gyűjtögetni. Legyen könnyű neki a föld. Norel, megint nincs semmi. A széket. Tedd a széket az asztalra. *Feláll, megfordítja a széket, az asztalra teszi.* Állj csak szépen. Mit csináljak, ha vesztettél? Egy nap meglátjátok, ki vagyok én.

Norel az utcán áll, telefonon beszél.

Norel – Apa, a te faludban csak ostobák vannak? Persze, hogy te is odavalósi vagy. Ez a fiú... Tudom, az unokaöcséd. Egy hülye. Hát mind próbálok, próbálok. Vigyázok az oroszokkal. Senkinek NEM kell már az árujuk. Az övéké sem, az amerikaiaké sem. Oké, pá. Mit keresek én itt, a sok szarházi közt? Maradtam volna odaát, még tanultam volna valamit. Annyi egyetem van, a csajok meg... irtó jók. Olyan sonkáik meg dudáik vannak... Ezek a hülyék azt hiszik, megváltoztatom az életüket. Hát lúzer vagyok én? Van nekem időm marhaságra? Dolgozni, nyomorultak! Ez minden, amit érdekeltek. Fáj a faszom! Mit akartok, ebben az öltönyben cipeljelek a hátamon? Még összegyűritek nekem. Tahó bagázs... Igazság szerint csak itt vagyok valaki. *Megy az út közepén, pillepalackokat rugdos. Kiabál.* Itt én vagyok az Atyaúristen... bassza meg, megint meghúztátok az autóm!

3. jelenet

Pascu, aztán Linda. Pascu telefonál, oroszul beszél.

Pascu – Igen, Szása. Egy szemétláda vagyok. Rohadt szemétláda. Te meg egy kék szemű szarhurka. Anyázz csak. Egyél szart, Szása. Én tartom a hátam a sok nehéz fiúval szemben. És ha gáz van, én szopok. És az anyád, Szása. Anyád, Raisza, egy rohadt nagy disznó kurva. *Szünet.* Amikor eladjuk a szajrét, te is látsz pénzt. *Kinyomja a telefont.* A rohadt köcsög. Vodkát kevertél a tejbe, amikor ártatlan fiúcska voltál odafönt a seholnincs uráli faludban. *A telefon hosszan kicseng, Linda bejön, Pascu nem veszi fel.*

Pascu – És visszajött a madárka.

Linda – Csókollak, Pascu.

Pascu – A seggemet csókold. Elkéstél.

Linda – Várni kellett az orvosnál.

Pascu – Megint egy orvos? Miféle?

Linda – Nőgyógyász. Mondtam, hogy ma odamegyek.

Pascu – Fáj a torkod?

Linda – Ne légy disznó.

Pascu megüti.

Pascu – Ezt a késésért, ezeket meg a disznóért meg a nőgyógyászért. Mit fizetett, hogy megmutattad neki?

Linda – Gyerekünk lesz.

Pascu – Nektek?

Linda – Meg volt... döbbenve. Azt mondta, a műtét után gyakorlatilag lehetetlen.

Pascu – Az a műtét egy valag pénzembe került. Na, majd elintézem azt az amatőrt.

Linda – Akarom ezt a gyereket.

Pascu – És mi lesz a neve? Bombázó? Gránát? Te megboldultál.

Linda – Pascu, téged ez nem kötelez semmire.

Pascu – Akkor lesz gyereked, amikor én megengedem, nem amikor neked viszket. Hogy a francba maradtál terhes?

Linda – Megérdelem ezt a gyereket. Eleget aláztál éveken át, mióta elhoztál a falunkból. És miért? Az összeset megöletted.

Pascu – Pénzért. És te szereted a pénzt... Hogy a francba történhetett?

Linda – Kár, hogy így beszélsz. Szerettelek, Pascu.

Pascu (*az ágyékára mutat*) – És hol szerettél?

Linda – Mint egy buta liba Keletről, úgy szerettelek.

Pascu – Dugulj el! Indíts, nézz szét a kikötőben. Hátha felbukkan egy idegen, egy kíváncsi fej...

Linda kimegy. Pascu telefonon beszél, rossz angolsággal.

Pascu – Hogyne, lúzerkém, te is nekem. Hülye vagy? Honnan zse? És mi a francnak hívtok mind engem? Norel nem válaszol. Mi? S hát te? Te mit csinálsz? Elveszett a távirányítód? Ugraszd össze őket! Egyesek itt már szimatolnak. Ha nem kezdjük tolni az árut, én kiszállok. Tedd te is a dolgod. *Befejezi a beszélgetést.* A kikötőmben azt csinállok, amit akarok, nagy-tökű kovboj. *Egy másik számot hív.* Norel! Felhívtak az üzlet-társaink. Beszélj velük. Mi az? Nővel vagy? Te muff-faló! Hát ezért. Kivel vagy? Azzal az új mulattal? Linda mondott valamit egy gyerekről. Lehetetlen. De hadd higgye. Ki nevet? Mondd meg a röhögő kurvának, hogy elvágom a nyakát. Hát kivel packázik? Csak nem rajtam röhög? Akkor kin? Te, mondd, hogy hagyja abba! Odamegyek! Elvágom a nyakát!

Kirohan.

4. jelenet

Steluța a szobájában, egy ikon előtt imádkozik.

Steluța – A lelketekbe nézek, és a gyűlölet olajos foltjait látom. Rosszat cselekedtetek, és megúsztátok. Gyilkoltatok, de senki nem vizsgálta meg a vért a kezetekben. Újra meg újra felemelkedtetek, még mohóbban, lenyeltétek a levegőt a dombokkal, vizekkel, fákkal, állatokkal együtt. A lepkék verdesve igyekeztek kijutni összeszorított állkapcsaitok közül. Elég volt, rossz fiúk. Szárnyatlan angyalok. Steluța az ujjaitokra csukja az ajtót. A lelketekbe nézek, és pusztaságot látok. Könnyedén rátok lehelek, érzitek a hideget? Kicsit megfeszítem magam, és megfagyaszta-lak. Ha Vele le is zsírozttátok a dolgot, tőlem nem szabadulhattok. A sarkatokban vagyok, és zsebeitekre sújtok, ahol a legjobban fáj nektek. Meglógagollak álmaidokban, kaszás banya vagyok, nagy fekete zsákkal a vállamon. *Szünet.* Elefantom, hagyj, hogy vezesselek. Fuss. Jó irányba mész. Az orvvadászok elvesztették a nyomod. Csitulj. Csak ők ketten voltak. Tévéton járnak, a Kili-mandzsáró fele. Ostoba, felfuvalkodott fehérék, tollas szalmakalapban, nevetségesek. Kiscicám, milyen tépett vagy. A bundádba ragadt jégdarabok, mint rubin kövecskék. Az a fekete eb, érzetem, hogy ólálkodik körülöttem. Hagynom kellett volna azokat a szerencsétleneket, hogy megvédhesselek. Ó, milyen szomorú a gazdád, a görnyedt anyóka a pusztá sztyeppén. Milyen egyedül maradt a világban. Úgy, fülemülém. Szeresd a párod, daloljátok a boldogságot, nem tudni, hány tavaszt értek meg együtt. Időben megálltál. Érezted a kezem a válladon, finn ifjú? Mosolyogsz. Ha nem tapostál volna bele a fékbe, ez a tehervonat szétzúzott volna a csendes éjszakában. *Felemelkedik.* Elfáradtam. Megint elkezdődtek a fájdalmak. Eszem egy sovány joghurtot, aztán ki-megyek kicsit a kikötőbe. Az a lány jó terjesztő lenne.

5. jelenet

Norel és Linda.

Norel – Nevetsz, mint egy buta liba.

Linda – Nevetek is. Ennyi maradt nekem.

Norel – Az övé vagy az enyém? Hogy lehetséges?

Linda – A tied. Az összes a tied volt. Az orvos csak csodálkozott.

Norel – Az enyém és a tengerészeté.

Linda – Láttam apukádat a tévében. Azt mondták, egy csomó disznóságot csinált.

Norel – Ne légy ostoba. Apa okos vagány volt, és ma is az.

Linda – Embereket ölt?

Norel – Talán igen, talán nem.

Linda – Egy ilyen kedves bácsi...

Norel – Jó nagypapa lenne, de nem egy tőled származó gyereknek. Nem fogadná el.

Linda – Alázz csak meg. Folytasd, gyere.

Norel – Hogy néznék ki, parlamenti nagyfejű, egy kurvával az oldalán?

Linda – Amilyen jól mutat egy fegyvercsempész a lábaim között.

Norel – Hamar felspannolod magad, kismadár. Ez a te bajod.

Linda – Csak ennyi?

Norel – Ez végzetes lehet.

Linda – Van valami ezen a világon, ami számodra szent?

Norel – Hogy mi?

Linda – Szent. Valami, amiért tudnál szenvedni.

Norel – Hülye vagy?

Linda – Igen.

Norel – Nincs időm süket dumákra.

Linda – Szomorú az élet.

Norel – Az enyém? Mit tudsz te az életről? Azon kívül, hogy hanyatt dobot magad?

Linda – Nem tudok semmit.

Norel – Mondtam, hogy hülye vagy. A hátamon viszlek, az egész bandát, összerakom a dolgokat, szétszedem, egyesek az én fegyvereimmel intézik a világ sorsát, és én nem tudom, mi az élet?

Linda – Micsoda férfi.

Norel – Gúnyolódsz?

Linda – A nyavalyát. Csak azt csinálom, amit megengedsz.

Norel – Az elég is, amennyit adok. Gondolj bele, milyen nehéz dolgom van. Bárhol decens életet élhetnék.

Linda – Itt meg nyomorogsz.

Norel – Amikor meghúzom a vonalat, lelépek egy olyan helyre, ahol a polgárok tudnak mosolyogni, tele van jachtokkal a kikötő és tiszták az utcák.

Linda – Talán a te fajtád nem hagyja az itteni embereket mosolyogni.

Norel – Mi vagy te, kurva vagy filozófus?

Linda – Az vagyok, aki akarod, hogy legyek.

Norel felemelkedik, ideges.

Norel – Na, mozgás, elég a marhaságból. Unlak, pofátlan vagy.

Linda – Ne feledd, a tied.

Norel – Mi?

Linda – A gyerek.

Norel – Mondd még egyszer a hülyeséget, és betoncipellővel ébredsz.

Linda – Akkor hagyd meg nekem.

6. jelenet

Linda telefonon beszél.

Linda – Igen, lovacsám. Babánk lesz. Norel egy idióta. A te fiad, olyan nevet adsz neki, amelyet akarsz. Mit akarnak az afrikaiak? Egész nap hívtak. Mi, hogy beszorulnak a golyók a tölténytárba? Lehet, a nedvességtől, nem kapnak szikrát. Norel túl sokat tartja a konténereket a kikötőben. Láttalak, nagyon jól mutatsz a tévében. Hamisak az ellened felhozott vádak. Ígérd meg, hogy segítesz megtartani a gyereket. Téged szeretlek, zabolátlan lovacsám. *Befejezi a beszélgetést.* A francba veletek, mohó kutyák. *Megint szól a telefonja.* Igen, Pascu. Láttam, hogy hívtál. Hol lennék? A kikötőben vagyok, a forró járdán. Igen, tudom, hogy itt a helyem. Nem gúnyolódok. Fáradt vagyok. És te? A sok üléstől fáj a... gerinced. Megint elkezdtél játszani? Egész éjjel toltad. Kitől? Noreltől? Rosszul játszik, tudom. Honnan? Hát, hozzád képest... Pascu, akarom ezt a gyereket. Gondold meg. De többet nem hagyom magam. *Befejezi a beszélgetést. A mólóról figyeli a tengert.*

7. jelenet

Steluța a konténerekben kutat élelem, egyebek után.

Steluța – Válogatás nélkül kidobálnak mindent, sírnak, hogy nincs pénzük, de naponta finomságokkal tömik tele a konténereket. Nem tudom eleget válogatni, újracsomagolni őket a kicsinyeim számára. Nem tudok eleget mosni, ruhácskákat, játékokat, különösen a plüssmackókat, ismét puffosra kefélem őket. Egy különleges kefét használok. Tudom, hogy a pulyáim-

nak, ott, a messze vizeken és homokon túl, jól fognak a vackaitok. Ma, amikor Hula kinyitotta a kis csomagot, benne a kerék nélküli autóval, elsírta magát örömeiben. Úgy is lehet boldog az ember, ha egy rózsaszín üvegdarabon át nézi a Napot. Miért rózsaszín? Nem tudom. Ma is annyi szép dolgot szedtem össze. Itt mindenki bolondnak néz.

Norel közeledik.

Norel – Rohadt koldus, mondtam, ne gyere az én utcámba. Tűnés!

Steluța – Csak erre jártam.

Norel – Jártál egy francot. Láttam, hogy kotorásztál.

Steluța – Úgy tűnt, hogy kotorászom?

Norel – Az ilyen mocsadékokat, mint te, végleg el kéne altatni. Szigorú törvényt fogok javasolni a parlamentben a fajtád ellen.

Steluța – De meg vagy indulva.

Norel – Irtó bűdös vagy. Milyen szagod van, vén koca?

Steluța – Na, elég. Nem vagyok öreg, se koca. Járj négykézláb. Felfuvalkodottja!

Norel négykézláb mászik.

Steluța – Mondd utánam: Telhetetlen disznó vagyok.

Norel (*ismétli*) – Telhetetlen disznó vagyok.

Steluța – Pofátlan alak, mindent ellopok, amire csak rá tudom tenni a kezem, de a világ előtt játszom a jó fiút.

Norel (*ismétli*) – Pofátlan alak, mindent ellopok, amire csak rá tudom tenni a kezem, de a világ előtt játszom a jó fiút.

Steluța – Most pedig eridj, és beszélj szépen.

Norel (*mint aki transzból jön ki, teljesen megváltozva*) – Jó napot, asszonyom. Hogy van?

Steluța – Köszönöm, nagyon jól vagyok.

Norel – További szép napot kívánok Önnek, és amikor eljön az ideje, szavazzon rám, mert én tisztességgel képviselem Önt.

Norel kimegy.

Steluța – Micsoda látvány! Még egy kicsi, és megcsókolja a saját seggét.

Linda bejön. Megöleli Stelutát.

Linda – Drágám!

Steluța (*egy hajcsatot ad Lindának*) – Fogd össze a hajad.

Linda – Rosszul nézek ki? Egész éjszaka a mólón álltam, és néztem a sötétséget a tenger felett.

Steluța – Még szép vagy...

Linda – Tudsz róla?

Steluța – Nem kapott infarktust a vénember a boldogságtól?

Linda – Épp most mondtam meg neki. Úgy tesz, mintha érdekelné, de kihasznál, mint a többi.

Steluța – Itt az idő, hogy leszámolj ezzel a pöcegödörrel.

Linda – Felülök egy hajóra, amelyik messzire megy.

Steluța – Ahol más hiénákat találsz.

Linda – Nyomorult az én életem.

Steluța – Mellettük. Akarsz engem követni?

Linda – Te szent vagy?

Steluța – Nem. És te? Te mi vagy?

Linda – Egy... senki.

Steluța – Az lehetsz, aki lenni akarsz.

Linda – Te szent vagy. Gondoltam, hogy csak az lehetsz.

Steluța – Szent? Valamikor kurva voltam ebben a nyomorult kikötőben.

Linda – Viccelsz.

Steluța – Az a kanos vénember volt a stricim, akivel beszél-tél.

Linda – A stricim apja volt a te stricid? Tényleg strici volt?

Steluța – Strici is, tiszt is. Most egyháztanácsí tag, mint az egész itteni banda. Volt az minden, a mai napig.

Linda – Tagadja, hogy bármi rosszat tett volna.

Steluța – Egy gyáva féreg. Fiatalkorában szerette tarkón löni az embereket. Azzal szórakozott, hogy egy bottal eltörte a csontjaikat. Fiatal tiszt volt, amikor egy teliholdas éjszakán elmesélte nekem az összes szörnyűséget, a csónakján. Romantikusnak akart mutatkozni egy buta lány előtt, aki épp akkor érkezett faluról.

Linda – És a gyerek? Az hogy lehet? Ezek a nyomorultak ivartalanítottak, mint egy szukát.

Steluța – A gyerek egyiküké sem.

Linda – Nem értem.

Steluța – Mondd utánam: Csak az enyém.

Linda (*kimegy, ismételve*) – Csak az enyém. *Megtorpan.*
Csak az enyém?

Steluța – Ilyenek a csodák.

Linda – Mit csináltál Norellel?

Steluța – Segítettem neki, hogy ne játssza meg magát, legyen az, ami.

Linda – Nekem is segítesz?

Steluța – Veled más a helyzet.

Linda – Félek is, hogy akarjam. Azok a nyomorultak megint kényszeríteni fognak...

Steluța – Bízd őket rám.

Linda – Miért segítesz?

Steluța – Csak. Nem érzed, milyen kellemes a szellő?

8. jelenet

Norel a parlamenti irodájában. Telefonon beszél.

Norel – Vegyél azokból, és egészítsd ki amott. *Egy másik telefonon.* Viszel tíz grammot a Kardvirág utcába, aztán bemész a Művészetek utcába, ott hagysz öt grammot a 3. szám alatt. *Másik telefonon.* Ide figyelj, fiú! Fogod a lányokat és elhelyezed őket az üdülőben. Ismételd el nekik, hogy az enyémeek. Keresd a rendőrfőnököt, ha valami baj van. A mulattot hozd ide, van egy protokollvendégem, a központból. *Másik telefonon.* Apa, beváltottad? Küldd a négyes számlára. Oké, pá. *Megcsörren egy telefon.* Melyik televízió? Figyelek. Dolgozunk. Igen, a bizottságban. Egyszerű véletlen. És akkor mi van, ha az apám? Elemezzük a problémát. Még egyszer, kihez van szerencsém? Ez egy tendenciózus kérdés. Nincs semmiféle kapcsolat. Tisztviselő volt. Egy irodában dolgozott. Persze, hogy tiszt volt. Természetesen. A polgároknak tudniuk kell. Én? Milyen fegyverek? Gyűlésre kell mennem. Sajnálom. Köszönöm, a viszonhallásra. *Befejezi a beszélgetést.* Kicsinállak, te köcsög. Kibaszott firkásza. *Egy számot hív.* Halló, Pascu? Beszélte valakivel a dolgainkról? Akkor az az új könyvelő? Elég szószátyár. Nem hiszed. Te ne higgy semmit. De engem hívott fel egy hülye valamelyik televíziótól. Egy csomó részletet tudott. Többek között apámról is. Vegyél egy embert, és menj el a könyvelőhöz. Verj szét mindent, és törd el az egyik kezét. Melyik kezét? A faszba vedled is! A jobbat, hogy ne tudjon segget törölni. Aztán a balt is. Hogy-hogy miért? Mert balkezes, te idióta. Várj, megyek én is. *Veszi a baseballütőjét és kimegy.* Töketlen barom!

9. jelenet

Pascu a tengerparti irodájában, videócsetezik és drogozik.

Pascu – Anyám, anyukám, anyuci... *Nevet.* Ma ledaráltam egy lúzert, nem tűnt bűnösnek, de szétvertem a laptopját, az okostelóját, a plazmáját és a seggét, ja, és mindkét kezét is. Miért mind a kettőt? Hát, mert balkezes volt. Ha-ha-ha! Oké, ez vicc, de nincs időm elmagyarázni. Nem egyedül, persze. Norel-lel. Egy tökös barátom. Meghúztam néhány szalát, és igazgató vagyok. Persze, hogy igazgató vagyok. *Kitolja a laptopot az ablakon, a kamerát a kikötő felé irányítja.* Látod ezt a szép kikötőt? Én vagyok itt a főnök. *Visszaül a székre.* Amikor szippantok egy kis port, mint most, egész szép, és látod, tele van hajóval. Holnap reggel megint csak ezeket a rozsdás konténereket fogom látni, amik után nem jönnek már a nyomorult diktátorok. Tag vagyok, anyukám. Másképp nem lehetsz igazgató. Milyen rohadt nyelven beszélsz nekem? Te nem vagy az én anyukám! Az én anyukámnak nincsen ferde szeme, és szőke a haja! Vagy mégis ferde a szeme? Tánya, te liba, te vagy, Tánya? *Valaki lehúzza a vizet.* Mi bajotok velem? Zárjátok el a vezetéket! Hé, a fejemre húzzátok a szart? Hogy a főnökeimé? Hálás köszönetem. Jó érzés, ha az embernek ilyen nagyvonalú felettesei vannak. A szar elsőrangú. Húha! Micsoda cserebogarak araszolnak hátrafele! Hát ezek a nyuszik hova kúsznak a nedves fűben? Nekimentek egy rakás részeg matrónak a járda közepén. Rögbiznek. Nyavalyás franciák, rúgtak is egy gölt. Annyit verem, amennyit akarom! Az asztalterítődre, a tiszta selyemre.

Elalszik, homlokával a billentyűzeten, néha megmozdítja a fejét. Egy japán nő meleg hangja hallatszik a videócseten.

10. jelenet

Norel és Pascu a kikötői klubjukban.

Norel – Ide se jön már senki. Eltűnt az összes kurvánk. Még Linda is. Beköltözött a városba és templomba jár.

Pascu – Átok ez, testvérem. Kérdezek valamit, de ne nevedd ki.

Norel – Semmi kedvem nevetni.

Pascu – Neked... izé... szóval, tudod... ?

Norel – Egyáltalán. Neked?

Pascu – Lóg a zászló néhány hete.

Norel – Olyasmi...

Pascu – Kérdek még valamit, de ne nevedd ki.

Norel – Mondd már.

Pascu – Az a mi oroszunk, az mennyire kemény?

Norel – Nagyon kemény.

Pascu – Tudod, hogy ezek... hogy ők...

Norel – Beszélj világosabban.

Pascu – Az oroszok, na. Az oroszok kifejlesztettek valami irtó fejlett technológiákat. Mindent tudnak irányítani. Az esőt, a gondolatokat, az évszakokat, a vodkatermelést...

Norel – A szart. Azt irányítják.

Pascu – Mi van, ha Szása bosszút áll, mert nem adjuk oda a pénzét?

Norel – Szása az üzlettársunk. Ha lett volna ilyen gépe, eladta volna nekünk. Ott vannak a konténeirei, rajtuk a pecsét. A kutyának se kell. Hívd fel, viheti őket.

Pascu – De akkor mi van? Mi van?

Norel – Nem tudom. De ez még nem minden. Apa agyvérzést kapott. Kómában van, a barom. Nem írta le a külföldi bankszámlák kódjait.

Pascu – Lehetetlen.

Norel – Nagyon is lehetséges. Ő intézte az összes pénzügyemet. Csak térne magához, bár egy percre, hogy elmondja a számokat.

Pascu – És az én pénzem? Befuccsoltunk. De legalább megmaradt a párt.

Norel – Pénz nélkül nullák vagyunk a pártban.

Pascu – A lotyó összehaverkodott egy bolonddal. Akkor kezdődtek a gondjaink, amikor összejöttek.

Norel – Mi köze van egy kurvának meg egy bolondnak ilyen bonyolult dolgokhoz? Minek kellett nekem egy ilyen alakkal, összeállni, mint te?

Pascu – Ezt hogy érted?

Norel – Idióta, korlátolt, húgyagyú. Vagyis idióta.

Pascu – Hát én adtam egy rogyant vénember kezére az összes pénzünket?

Norel nekiugrik Pascunak.

Norel – Apa valaki volt itt.

Pascu lefogja.

Pascu – Egy nevetséges bűnöző. Mint te. Mostantól az van, amit én mondok.

Norel – Megint szétszívtad az agyad? Nélkülem nulla vagy.

Pascu – Ne haragudj, néha elvesztem a fejem.

Norel – Naponta szívod a szart?

Pascu – Talán a válság az oka.

Norel – A válság a hülyéknek való. Az olyan fiúk, mint mi, még a kapuzárási válságot se ismerik.

Pascu – Úgy akarok élni, ahogy eddig.

Norel – Ki nem akarna?

Pascu – Rendbe jönnek még a dolgaink?

Norel – Ha összetartunk, igen.

Pascu – Beszélj a haverjaiddal, a szolgálatoknál.

Norel – Azok keményen dolgoznak.

Pascu – Dolgozzanak csak nekünk ebben az időszakban.

Norel – Keményen dolgoznak, szegények! Megmondták neked, hol kell ásni az alagutat.

Pascu – Tessék, szívj kicsit te is. Kicsit máris jobban érzem magam. Az alagúttal van egy kis baj.

Norel (*mélyet szippant a porból*) – Hú! Ez nagyon jó. Milyen baj?

Pascu – Kubában lyukadtunk ki.

Norel – Kubában? De azt mondtam, Tájföld fele indulj.

Pascu – Kuba lett belőle. Megtöltöttem szép kis égőkkel, olyan, mint egy csúszda, kicsit égeti is az ember seggét.

Mindketten a padlóra merednek. Norel felugrik, mint akit megcsíptek.

Norel – Te szarházi! Áruló! Elözönlenek a kubaiak! Jönnek, hullámokban, ellopják a konténereinket!

Pascu – De ezek csak nők. Olyan kisportolt testük van... Odatesszük őket termelni, és akkor Kubából se adnak ki.

Norel – Velem vagy? Légy hazafi! Vedd az ütőd! Ezek kifosztanak.

Ütni kezdik a baseballütőkkel a padlót, míg össze nem esnek a fáróladságtól.

11. jelenet

Steluța kijön a templomból.

Steluța – Megint elkezdődtek a fájdalmak. Csak azok tudják, milyen hidegek a templomok, akik letérdelnek. Ezer tűt érzek minden ízületemben. Fiatalkorom óta kísér. Járdák, parkok, kikötők, mindig mások, idegenek, hidegek. Egy nap, hamarosan, megszabadulok. Eljutok ama végtelen és meleg helyre. Ahogy öregszünk, egyre gyakrabban gondolunk a melegre, és hogy milyen jó, ha van valaki mellettünk. Egy nyugodt, kedves teremtés, aki ismeri a világ belső szépségeinek összes történetét. Milyen egyszerű bármit megtenni minden élőlényért, de képtelen vagyok akár egy másodpercre a saját fájdalom csillapítani. Minden hatalmam megvan fényt hozni a világnak, magamnak meg semmi. Elég a nyavalygásból. Óvatosan vágd. Kétkedsz, ám ennek az embernek még sok napja van hátra. Lehetetlen egy betegség, de hamarosan lábra áll, és ez neked is köszönhető. Egyedül maradtál a hiénák gyűrűjében. Antilopborjacska. Ölben viszlek a nyájjig. Szaladj, keresd meg. Ma megmenekültél. Túl későn érkeztem. A repülőgépetek sziklának ütközött. Ne búsongjatok, kövessetek. Alig sötétedik, és máris ott vagytok azon a meleg, végtelen helyen. *Szünet.* Ez a lány megfelelő.

12. jelenet

Linda bemegy a templomba.

Linda – A templomok melegek. Az ölem most templom, egyetlen léleké. Imádkozom érted, kedves lény, hogy békében élj és a neved Steluța legyen. Olyannyira megváltoztam, mint-ha évszázadok teltek volna el, amióta boldogtalan senki voltam. A központban dolgozom, egy virágüzletben. Az enyém. Steluța vette nekem. Az én különös barátnőm. Készítetek néhány különleges dolgot is, egyelőre apróságokat. Steluța időnként incselkedik velem, azt mondja, „az én ügyetlen terjesztőm”. De mindig bátorít. Milyen kevés kell a boldogsághoz. Talán egy rózsaszín üvegdarab, amin keresztül a Napot nézhetjük. Miért rózsaszín? Hogy ráébredjünk, a többiektől csupán egy árnyalat választ el bennünket.

13. jelenet

Pascu, Steluța, aztán Norel.

Steluța (arccal a tenger felé) – Ötezer ötszáznegyvenegy, Ötezer ötszáznegyvenkettő...

Pascu – Leltározol, te kurva?

Steluța – Mi baja mindenkinek?

Pascu – Az Európának dolgozol, vagy a mi pojjácáinknak?

Steluța – Most a hálóba akadt cápák...

Pascu – Cápák? Na, mesélj még.

Steluța – Egy szót sem.

Pascu – Szerb cápák? Ukránok? Magyarok?

Steluța – Mennem kell.

Pascu – Hova sietsz?

Steluța – Mi van veletek, fiatalokkal? Csúnyán beszéltek...

Pascu – Hogy basznád meg a kurva anyádat! Húzz el a kikötőből! És most szépen beszéltem.

Steluța – Na kész, megharagudtam. Négykézlábra, és ugass.

Pascu ugat.

Steluța – Lábhoz, és dörgölőzz.

Pascu örömittasan dörzsöli magát Steluța lábaihoz.

Steluța (*fenékebe rúgja*) – Takarodj, kétszínű dög!

Pascu nyüsszát és visszahúzódik a sarok fele.

Steluța – Most pedig beszélj szépen.

Pascu – Kezét csókolom, asszonyom. Gyakran jár ide, e szép kikötőbe?

Steluța – Gyakran.

Pascu – Nehogy elcsússzon. Nedves a móló a hullámoktól.

Steluța – Odafigyelek.

Pascu – Ha parancsol egy kávé, fáradjon az irodámba.

Steluța – Nem kérek, el vagyok foglalva. Ötezer ötszáz-negyvenhárom...

Pascu – Szép napot kívánok.

Steluța (*kimegy*) – Az állat jólneveltebb, mint az igazgató.

Norel bejön.

Norel – Ez meg mi volt?

Pascu – Hej, micsoda úrinő. Megtisztelő, hogy meglátogatta a kikötőmet.

Norel – Az a vén kurva?
Pascu – Beszélj szépen.
Norel – Láttad volna magad négykézláb mászkálni...
Pascu – Én, négykézláb?
Norel – Te.
Pascu – Mikor mászkáltam én négykézláb?
Norel – Az előbb.
Pascu – És miért mászkáltam volna?
Norel – Ezt kérdelem én is.
Pascu – Életemben nem mászkáltam négykézláb.
Norel – Ő mondta, hogy mit csinálj, te meg végrehajtottad.
Mint egy zombi.
Pascu – Alig váltottunk pár szót.
Norel – Cápákról, Európáról... Basznád meg a kurva anyádat. Ha-ha-ha.
Pascu – Megint provokálsz. Mi ha-ha-ha?
Norel – Valami nincs rendben azzal a nővel.
Pascu – Mi ha-ha-ha?
Norel – Szépen ugattál.
Pascu – Kezdjük előlről?
Norel – Jövök, lássam, mi van az árunkkal. Te belekötöttél abba a nőbe. És ő ezt mondta neked: Na kész, megharagudtam. Négykézlábra, és ugass. És te ugattál.
Pascu (*döbbenten*) – Ezt csinálta velem az a koldus?
Norel – Ezt próbálok elmondani. Mintha emlékeznék, ilyen álomszerűen, hogy velem is csinált valami ilyesmit.
Pascu – Várj csak. Nem ez az, aki elvitte a lotyónkat a templomba?
Norel – A templomba, és egy virágüzletet is vett neki.
Pascu – Nem mondd.
Norel – Nem te mondtad, hogy valami bűzlik, mióta ezek ketten összemelegedtek?
Pascu – Ezt mondtam.

Norel – A boszorkány keze van a dologban.
Pascu – Okos vagy. Nagyon okos.
Norel – Nem hiába jutottam el oda, ahova.
Pascu – Igaz.
Norel – De hogy lehetséges?
Pascu – Hát, látod.
Norel – Hova tetted a baseballütőmet?
Pascu – Elégettem, a tied is, az enyém is. Azt mondtad, szabaduljak meg tőlük, amikor elintéztük Szását, a kubai inváziós menet után.
Norel – Ő is benne volt! Az ő emberei tömték be az alagutat, az orrunk előtt tüntették el a nyomokat.
Pascu – Szegény Szása! Lehet, nem is volt benne.
Norel – Nem mindegy?
Pascu – De mi is eltüntettük a nyomainkat.
Norel – Szerezz új ütőket, megint dolog van. És Szása?
Pascu – Rendben van. Kint a tengeren. Egy betonkolonccal a lábán. A bal lábán. Mert a jobbon volt egy szuper protézise. Leszedtem, egy unokatestvéremnek.

14. jelenet

Steluța és Linda a virágüzletben.

Steluța – Ezek nagyon szépek. Tegyel két csokrot az arcomra. Nem akarom, hogy lássák a sebeket.

Linda – Kérlek, megijesztesz. Olyan erős vagy, ki bánthatna?

Steluța – Mondom, közeleg az idő. Te itt maradsz, örködsz és terjeszted a jóságot, amíg Ő felcseperedik. Akkor megint olyan lesz, mintha veletek lennék.

Linda – Pusstítsd el te őket.

Steluța – Azt hiszed, megváltozna a világ? Naponta születnek újak, egyre többen, egyre gonoszabbak. Mint a tövissek.

Linda – Segíts rajtuk.

Steluța – Nem lehet.

Linda – Akkor minden hiába.

Steluța – Ha ő megszületik, semmi sem volt hiába.

Linda – A találkozásunk napja óta tudtad, hogy így végződik?

Steluța – Nem emlékszem.

Linda – Nem kételkedtél, hogy megérdemeljük a te életed?

Steluța – Ne öltözz fel melegen. A szellő kellemes lesz. Mondd meg a papnak, hogy rövid legyen. *Kimegy, megfordul.* Mindenkinek adj kalácsot és fehér bort. Annak a kettőnek meg mosolyogj. Szégyellni fogják magukat, meglátod. Így lesz, szégyellni fogják magukat.

Vége

Tartalom

Macskaszoros	7
Ne packázz az angyalokkal	39

